

KRYBBEN OG KORSET

O. Hallesby - "Den skjulte skat"

"Og jeg skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig."

"Men dette sagde han for at betegne, hvilken Død han skulde dø." [Johs. 12,32-33](#).

I disse to Vers har vi hele Jesu Frelsesværk som i en Nøddeskal.

Ja, vi har det ogsaa delt i to Dele, saa det bliver overskueligt og klart for os, det mægtige Værk. Først den Del, som han udførte under sin Fornedrelse. For det andet den Del, han udfører i sin Ophøjelse, og som han ikke bliver færdig med, før den sidste Dag oprinder.

Skulde jeg nu sige, hvad Jesus egentlig havde at gøre for os henede under sit Jordeliv, saa kunde det udtrykkes paa mange Maader. Lad mig denne Gang udtrykke det saaledes. Han skulde aabne den lukkede Himmeldør for os. Den Dør, som blev lukket for os ved Syndefaldet.

Dette var den vanskeligste Opgave, som nogen har faaet at udføre. Ja, det var ogsaa den vanskeligste Opgave for Gud. Mange vil finde det dristigt at tale om noget, som er vanskeligt, ja vanskeligst for Gud. Men vi er nødt til at bruge vor menneskelige Tale, ogsaa naar vi taler om Gud. Og han tillader os at tale om ham paa vort barnlige, menneskelige Sprog.

Lad os se lidt paa dette.

Da Gud skulde skabe Verden, hele dette Mylder af Skabninger, da sad han rolig paa sin Trone og sagde blot et Ord, saa kom alle de skabte Ting saa hurtigt og saa langsomt, som Gud vilde det.

Og naar Gud opholder og styrer hele dette Univers, som bliver større for os, hver Gang Astronomernes Kikkerter forbedres, da sidder han ogsaa stille paa sin Trone. Han opholder alt med sin Krafts Ord, fortæller han os. Og han styrer ikke blot alle de store Kloder og Solsystemer, som er saa langt borte, at vi ikke kan se dem med det blotte øje, han styrer ogsaa alle de "små Kloder", som er saa små, at vi ikke kan se dem med det blotte øje. Han styrer dem alle, saa at ingen Tuberkelbakterie kan opæde dine Lunger, uden at han har styret den derhen.

Hvilken Lykke at kunne tro paa denne mægtige og gode Gud, tro, at han styrer den Verden, vi lever i.

*

Men da Gud skulde aabne den lukkede Himmeldør, da kunde han ikke sidde stille paa sin Trone. Da maatte han stige ned af Tronen. Da maatte han stige ned fra Himmelen, ned til Jorden. Da maatte han blive Menneske. Thi Himmeldøren havde vi faaet slaaet saadan i Baglaas, at ikke engang Gud kunde aabne den ovenfra men kun nedenfra.

Og da han blev Menneske, saa maatte han ned, stadig ned, saa dybt, som ingen ved.

Vi ser lidt af det allerede ved Fødselen. Han blev født i en Stald og svøbt og lagt i en Krybbe. Ingen af os er født saa fattigt. Jeg tænker, at der stod en Vugge eller en lille Seng og ventede paa os alle, da vi blev født.

Saadan begyndte Julen.

Den var ringe nok for ham, som bragte Julen til vor Jord. Apostelen siger et Sted: *"I kender jo vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders skyld blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige"* ([2. Kor. 8, 9](#)).

Ja hans mørke og fattige Jul blev vor Juls Lys og Glæde og Rigdom. Lad os som Hyrderne gaa til krybben og se flittigt paa det lille, ringe og fattige Barn, som ved sin Fattigdom gjorde os saa rige. Da Jesus skulde dø, var der heller ingen Seng. Han maatte dø paa et Kors, som vor Tekst nævner. Og Meningen med Korsfæstelsen er, at den forbryder, som dømmes til Korsfæstelse, han er saa forbandet, at han ikke faar Lov til at ligge paa Jorden og dø; thi da vil han vanhellige Jorden. Naar du og jeg skal dø, saa haaber vi at faa Lov til at ligge i vor Seng. Men det fik Jesus ikke. Han maatte dø paa et Kors.

Og mellem denne fattige Fødsel og denne æreløse Død ligger hans Liv. Og hele dette Jesu Liv var én sammenhængende Lidelse. For ham, den rene, maatte det jo være en Lidelse at være sammen

med de urene. Han saa jo alle ind i Hjertet, og det, han der saa, maatte jo være ham en daglig Lidelse.

Han siger ikke meget om sin Lidelse. Men nogle Ord har vi overleveret fra ham. En Dag brast det ud af ham: „O, du vantro Slægt! Hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal jeg taale eder?“ ([Markus 9,19](#)).

Men af Evangelierne bliver det klart for os, at det alligevel var de sidste Timer af Jesu Liv, som var mest fyldt af Lidelse. I Nadversalen Skærtorsdag Aften havde han et Stille før Stormen. Han havde sine Disciple samlet til Samtale, Bøn og den hellige Nadver. Men da han brød op fra Nadversalen og gik ud i Mørket, da begyndte det for Alvor. Han blev overvældet af en Angst, saa at han ikke mægtede at være alene. Tænk, saa fornedret var han, den modigste af alle Mænd, at han maatte bede tre af sine fortroligste Venner om at være i hans Nærhed! Og imedens ligger han paa Jorden i blodig Sved og kæmper med sin Angst.

Og Fornedrelsen gaar videre. Han, som hele Vejen vidste, at han skulde lide og dø for Slægtens Synd, og som gik med sit Ansigt vendt mod Jerusalem, han overfaldes nu af Tvivl om Lidelsens Nødvendighed. Og hans egne Disciple hører, at han tre Gange beder sin Fader om at slippe for Lidelsen, om det ellers var muligt.

Men Faderen svarer ham, at dersom han ikke kan bære disse Lidelser, saa er der ingen Mulighed for at aabne den lukkede Himmeldør for den fortabte Slægt.

Da staar Jesus op og gaar lydig men bævende ind i Rædslerne. I samme Øjeblik møder han Forræderen, en af hans egne Disciple, som forraader ham med et Kys.

I samme Øjeblik bliver nu Jesus arresteret. Og alle hans Disciple forlader ham og forsvinder i Mørket. skønt de for nogle faa Timer siden alle havde lovet højt og helligt, at de var villige til at dø med ham.

Peter er ikke flygtet længere bort, end at han paa Afstand ser det hele. Og da han forstaar, at det nu gaar ind i Ypperstepræstens Gaard, saa skaffer han sig Adgang dertil ud paa Natten. Og da Jesus endelig er færdig med hele den Retskomedie, som de opfører i Synedriet, og skal føres over til Landshøvdingen, saa kommer han akkurat tidsnok over Gaardspladsen til at høre Peters kendte Stemme. Han svor paa, at han aldrig havde set Jesus.

Pilatus forstaar, at det er en uskyldig Mand, som Jøderne denne Gang har stillet frem for ham. Og han gør virkelig et lille Forsøg paa at redde den uskyldige fra Døden. Han lader Jesus hudstryge og stiller ham saa frem for Folket for at vække dets Medlidenhed. Men det hjalp intet.

Saa siger han: "Jeg plejer at give eder en Fange fri?" Da skreg Folket; "Giv os Barabbas løs." De vilde hellere have denne Røver og Morder gaaende løs i Jerusalems Gader, end de vilde have Jesus fri.

Saa gav Pilatus efter og stadfæstede Dødsdommen.

Nu var det Soldaternes Tur. De plejede at faa Lov til at more sig lidt med de dødsdømte inden Henrettelsen. Og nu tager de Jesus med ind i Vagtstuen. Der kaster de en Purpurkappe om ham og giver ham et Rør i Haanden. Saa falder de ned og tilbeder denne "Konge".

Da de saa er blevet trætte af det, saa tager de Røret og slaar ham. Og tilsidst er der en Soldat, som ikke har mere Fantasi til at forhaane sin Frelser. Saa spytter han Jesus op i Ansigtet.

Aa, hvor vor Frelser dog maatte fornedres, hvad han maatte taale for vore Synders Skyld! Saa skulde han føres til Retterstedet. Og som andre dødsdømte skulde han selv bære sit Kors derhen. Men det kunde han ikke. De Sjæls-og Legemslidelser, han havde gennerngaaet, havde udtømt hans Kræfter. Og han segnede under Korset. Og Soldaterne tvang den nærmeste Mand, som kom paa Vejen til at bære Korset efter ham. Hans Navn er bevaret. Han hed Simon og var fra Kyrene. Jeg tænker, at han alle sine Dage glædede sig over, at han just kom fra Marken i den Stund, saa at han fik den Ære at bære Korset for Jesus hen til Golgatha.

Der blev saa Jesus korsfæstet. Og nu begyndte Jesu forfærdeligste Lidelse: Gudsforladtheden.

*

Ingen af os kan fatte, hvad Jesus da led. Det er kun Anelser, vi kan have om dette. Men der er et Ord

i Lidelseshistorien, som synes mig at være Nøgleordet. Jeg tænker paa det Ord, som Jesus udtalte i det Øjeblik, da han blev arresteret: "Dette er eders Time og Mørkets Magt."

Jesus har ved flere Lejligheder talt om sin Time, det vil sige en Time, som Faderen havde bestemt for ham. Og nu siger han, at ogsaa Mørkets Magt har sin Time, som den har faaet af Faderen. Nu var den Time kommet, som var Satans Time, givet ham af Faderen. Den Time, som Satan havde begæret mere end noget andet. Den Time, da han skulde faa Lov til at gøre med Sønnen alt det onde, som Helvede kan opbyde.

Ogsaa før havde Satan af Faderen faaet Lov til at angribe og friste Sønnen. Men da havde Faderen altid holdt sin Haand imellem. Nu trækker Faderen sin beskyttende Haand tilbage og fører Sønnen ud i disse Rædsler.

Her begynder vi at ane noget af den Helvedesangst, som faldt over Jesus.

Der er mange, som mener, at Jesus ikke var saa modig i sin Død som mange andre. Man nævner da særlig Sokrates. Ogsaa han maatte dø for sin Overbevisning. Og han tømte Giftbægeret med Ro og Frimodighed og talte saa med sine Disciple, indtil Giften begyndte at virke. Da sagde han roligt og aandsnærværende: "Bred nu Lagenet over mit Ansigt, saa slipper I for at se de uhyggelige Dødstrækninger. "

De, som tænker saaledes, har ikke forstaaet meget af Jesu Lidelse. Sokrates havde kun at møde den legemlige Død med Ro og Fatning, som saa mangan Martyr og Krieger baade før og efter ham. Jesu Angst gjaldt ikke den legemlige Død. heller ikke de legemlige Smerter og Pinsler, man tilføjede ham. Misforstaa mig ikke! Jeg vil ikke forringe nogen af de Lidelser, som Jesus udstod. Og for os vilde saadanne legemlige Lidelser være mere end svære nok. Men det, jeg vil have sagt. er, at Jesu egentlige Lidelse laa i et højere Plan. hvor hverken Sokrates eller nogen Martyr naar op med deres Lidelser.

Det var Aandslidelserne, som var Jesu egentlige Lidelse, og det vil igen sige: Det var Fristelserne. Det var dette, at Satan fik fuld Frihed til at angribe ham med alt, hvad Helvede ejer af det gudsforladte Livs Gru. Det var dette, at Faderen trak sig tilbage, at Satan fik Held til at skjule det Samfund med Faderen, som for Jesus var Livet. Midt i sit Livs største Fornedrelse, midt i sin største Ensomhed, midt i sin største legemlige Svaghed maatte Jesus opleve den mægtige Fristelse af Djævelen: Gudsforladtheden.

Ogsaa fra en anden Side faar vi en Anelse om Jesu dødelige Angst. For ham gjaldt det ikke blot at holde ud, at finde sig i alle disse Rædsler, indtil Døden gjorde Ende paa dem. Nej, det afgørende for hans Værk for vor Slægts Frelse var, at han var lydig indtil Døden.

Det var med andre Ord Sindelaget. det kom an paa. Alt beroede paa, at han i sit Sind ikke gik træt af vor Slægt, naar den behandlede sin eneste Redningsmand paa denne Maade. Alt beroede paa, at Jesus ikke rejste sig mod Faderens Krav paa Lidelse. Et eneste Øjeblik indre Ulydighed fra Jesu Side - og alt havde været spildt; vor Slægt havde været redningsløst fortabt.

Her skimter vi, synes jeg, lidt af Grunden til den Dødsangst. som Jesus følte i de Timer, da Slægtens Frelse skulde afgøres.

Og Faderens Lidelse var vel ikke mindre. Han kunde ikke spare sin Søn for en eneste Lidelse, saafremt Slægtens Skyld skulde sones. Han kunde ikke række sin Søn en eneste Trøst i de forfærdelige Timer, da Satan fik Sønnen helt i sine Hænder. Medens Gudsforladthedens Fristelse stod paa, kunde Faderen ikke give sin Søn nogen Lindring. Det eneste, han kunde gøre, var at sende en Solformørkelse, hvormed han skjulte Sønnens Ansigt, saa ingen nysgerrige Blikke skulde faa dette hellige Ansigt at se forvredet i den unævnelige Kval.

Saa var Jesus færdig med sin Lidelse.

Hvorfor var han færdig nu. Det Spørgsmaal har jeg tænkt meget paa. Og jeg har kun dette Svar. Jesus var først færdig, da Satan ikke mere ejede nogen højere og værre Fristelse at angribe ham med. Og da Gudsforladtheden var Satans mest djævelske Fristelse, saa var Jesus færdig i det Øjeblik, da han lydig havde gennemlidt ogsaa denne.

Da var han færdig og raabte det dejligste Ord, som er udtalt paa vor Jord: "Det er fuldbragt!" Da var den lukkede Himmeldør aabnet. Og som et ydre Symbol paa dette lader Gud nu i dette Øjeblik

Forhænget i Templet revne fra øverst til nederst som et Tegn paa, at nu var Adgangen fri ind i det Allershelligste.

*

Du kære Guds Barn, som strider og lider og frygter. Din Samvittighed anklager dig og dit Hjerte fordømmer dig. Dit daglige Liv er fuldt af Forseelser og Forsømmelser. Og dit Hjerteliv er det værste af det hele. Du er ofte bange for, at du bedrager dig selv, og at du ikke har nogen Ret til at kalde dig et Guds Barn.

Se i Dag, hvad din Frelse har kostet. Se paa din Frelser, indtil din trætte Sjæl faar Hvile. Grunden til din Frelse er ikke hos dig men hos ham. Se her, hvad det har kostet ham at blive din Stedfortræder. Der er intet, som kan give den redelige Sjæl Hvile uden dette at se paa Guds Lam. Gud give dig at kunne hvile dit trætte Hjerte ved Korset, saa at du bliver styrket til at stride og tjene.

Og du Menneske, som leger og ler midt i Synden, jeg beder dig: Se paa Jesu Lidelse, indtil du forstaar Alvoren ved at synde. Min Ven, hvorledes kan du lege med den Synd, som Jesus har lidt for?

Tænk dig om et Øjeblik! Hvordan skal det gaa dig, du, som ikke tager imod det Offer Jesus bragte for dig. Da maa du selv bære Guds Vredes Dom i en evig Fortabelse.

*

Nu var Jesus færdig med den første Del af sin Frelsergerning. Og saa gik han igennem den ærefulde Opstandelse ind og satte sig ved Faderens højre Haand. Nu kunde vi jo tænke os, at Jesus var færdig. Nu kunde han vel sidde i Ro hos sin Fader og sende en Engel ned med dette Budskab: "Himmeldøren er aaben, nu behøver ingen at komme i Helvede." Og saa kunde vi tænke os, at Menneskene vilde strømme til og staa i Kø for at komme ind gennem den aabne Himmeldør. Havde Jesus gjort saaledes, hvornange Mennesker vilde da være kommet i Himmelen? Skriften og Erfaringen svarer kort og klart: Ikke en eneste! Vi vilde alle være gaaet den brede Vej ned i den evige Fortabelse, lige forbi den aabne Himmeldør.

Derfor maatte Jesus nu begynde paa anden Del af sin Gerning, som vor Tekst taler om: at drage alle til sig.

Her faar vi rigtig at se, hvor Synden har hærget os. Tænk paa, hvad der ligger i den Kendsgerning, at vi maa drages ind i Himmelen. Og vi, som er dragne til Jesus, vi kan bevidne, hvorledes han maatte drage os for at overvinde vor Modstand. Ja, ogsaa du, som endnu staaer din Frelser imod, ogsaa du kan bevidne hans Dragelse. Han har jo ikke gjort andet i hele dit Liv end at drage dig. Og du har ikke gjort andet end at staa denne Dragelse imod.

*

Der er noget ved denne Tekst, som gør mig saa glad og frimodig midt i alt det Mørke, som findes i vor Tid. Ja, for der er meget mørkt i Tiden. Naar man ser Gudløsheden, Fornægtelsen, Spotten over det hellige, Usædeligheden, Mammonstrældommen, Forlystelsessygen og alt det andet, som forgifter vor Folk, da kunde man græde Blod.

Og jeg tror, at jeg vilde fortvivle, naar jeg gaar midt i mit Folks Nød, om jeg ikke kendte den Frelser, som vor Tekst maler for os. Den levende Frelser, som gaar omkring i vor Verden med gennemborede Hænder og drager alle til sig. Og selv sagde han, inden han for til Himmels: "Mig er given al Magt i Himlen og paa Jorden." Og denne Magt bruger han til at lægge hvert enkelt Menneskes Livshistorie saadan, at han kan drage det til sig.

Hør det, du Fader og Moder, som græder over dit Barn, som Verden og Synden har taget. Naar du ser den Vej, dit elskede Barn følger, da bliver du ofte saa ængstelig, at du knapt kan holde det ud. Men hør nu. Frelseren med de gennemborede Hænder drager dit Barn. Glem heller ikke, at han elsker dit Barn, mere end du nogensinde kan elske det. Han er død ogsaa for dit Barn.

Vi mindes fra Evangelierne, at det Navn, som Jesus helst brugte, naar han talte om sig selv, det var: Menneskesønnen. Et underligt Navn. Og jeg tror ikke, at jeg har forstaaet alt, hvad der ligger i det Navn. Men i Efeserbrevet læser jeg, at alt er sammenfattet i Kristus. Han har som Menneskesønnen

en Haand med i alt, som hedder Menneske. Ogsaa her er Hemmeligheder, som jeg kun aner. Men det siger mig dog, at der er skjulte Streng, som forbinder ham med hvert eneste Menneskes Hjerter. Og den Dag, da han med sin gennemborede Haand rører ved disse Streng, da dirrer det helt ind i det inderste af din Sjæl.

Aa, hvilken dragende Magt Jesus har over Sjælene.

*

Jeg sad for mange Aar siden sammen med en af mine unge Venner. Vi talte om det, som var det dyreste for os begge. Og saa bad jeg ham fortælle mig, hvorledes det gik til, at han blev en Kristen. Og han fortalte følgende.

Hans Fader døde saa tidligt, at han aldrig havde set ham. Hans Moder havde kun denne ene Søn. Og hun var jo usigelig glad for ham. Det var meget fattigt for dem, men hun havde da en lille Husmandslod med megen Gæld.

Da Drengen voksede til, blev han meget slem og ulydig. Moderen kunde ikke bære det over sit Hjerter at tugte ham. Og da han blev voksen, blev han en fortabt Søn, som pinte sin Moder ved sit letsindige og udsvævende Liv.

Saa var det en Aften eller rettere en Nat, at han kom hjem fra et af sine sædvanlige Drikkegilder og ikke kunde falde i Søvn. Ellers plejede han at sove, næsten inden han kom i Seng. Og medens han ligger vaagen, hører han nogen gaa paa Trappen. Han vidste, at der ikke boede andre i Huset end han og hans Moder, saa han gik ud fra, at det var hans Moder, som havde glemt noget og derfor nu kom op. Nu hører han ogsaa, at hun kommer ind i hans lille Kammer. Og da han ikke vil, at hun skal mærke, at han er vaagen, lader han, som om han sover. Han hører, at hun gaar hen over Gulvet hen til hans Seng. Saa mærker han, at hun rører ved Tæppet, og et Øjeblik efter strøg hendes arbejds slidte Haand ham over Kinden. Og saa faldt der en varm Draabe ned paa hans Ansigt.

"Jeg vidste ikke," sagde han til mig, "at et Menneske kunde tænke saa mange Tanker paa et eneste Øjeblik.

Da Moders Taare faldt ned paa mit Ansigt, da saa jeg som i et Blink alt det onde, jeg havde gjort mod Moder. Aldrig havde jeg takket hende for alt, hvad hun sled og ofrede for mig. Jeg havde blot brugt Mund og givet ondt af mig, hvad end hun gjorde. Og nu forstod jeg, at det ikke var første Gang, at Moder var heroppe paa mit Værelse om Natten. Det var første Gang, jeg laa vaagen, da hun kom. Men saadan havde hun i Nattens Stilhed ofte gaaet for at kærtegne den Søn, som i vaagen Tilstand foragtede al hendes Kærlighed. Gud være lovet, at der findes noget saa vidunderligt her paa vor fattige Jord som Moder og Moders Kærlighed!"

*

Medens min stilfærdige unge Ven sad der og fortalte dette, saa jeg for mig et Billede af min Frelser, som jeg aldrig havde set det før.

Ogsaa han har mange Menneskebørn, som er gaaet fra ham og foragter al hans Kærlighed. Men han bliver ikke træt af at ofre og skænke dem Gaver. Han, som lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige, han giver og giver af sine mange og forskellige Gaver. Ved du det, min letsindige Ven. Alt det, du har, det har din himmelske Ven givet dig. Du tror, at han ikke under dig noget af denne Verdens Goder. Jo, han har givet dig de Gaver, du tog imod, nemlig de timelige, skønt du aldrig takkede ham for disse Gaver og aldrig tænkte paa ham, som gav dem.

Men naar han kom med disse Gaver til sit letsindige og troløse Barn, da stod han der og græd over dig og spurgte: Skal jeg da aldrig faa Lov til at give dig mere end de timelige Gaver?

Det vilde han have Svar paa nu.

Og det er dig, som maa svare. Hvorlænge vil du staa denne Kærlighed imod. Du ved det vel, at det er denne din Modstand mod Frelserens kærlige Dragelse, som gør dit Hjerter saa fredløst og dit Liv saa tungt.

*

Jeg har truffet mange Mennesker paa min Livsvej. Mange af dem har spurgt mig: Hvordan skal jeg

blive omvendt? Maaske ogsaa en og anden, som læser dette, spørger saaledes.

Det Spørgsmaal vil jeg gerne svare paa. Men først vil jeg nævne, at der er et andet Spørgsmaal, som synes mig vanskeligere: Hvordan gaar det til at leve uomvendt i en Verden, hvor Jesus gaar omkring med sine gennemborede Hænder og drager alle?

Det er et forfærdeligt Spørgsmaal. Men Svaret er endnu forfærdeligere. Hver Gang han drager dig, sætter du din Vilje imod. Og Gud har jo givet os Viljens uforklarlige Gave. Med den kan jeg stænge selv Gud ude. Med den kan jeg hindre Gud fra at frelse mig baade for Tid og Evighed.

Hvordan bliver man saa omvendt?

Jeg tror ikke, jeg kender noget Ord i Bibelen, som giver mig et klarere og enklere Svar paa dette Spørgsmaal end just vor Tekst i Dag. Man forbliver uomvendt, naar man sætter sin Vilje imod, hver Gang Gud drager en. Og man bliver omvendt, naar man ikke sætter sin Vilje imod. Da drager han dig ind til sig. Netop saadan gaar Omvendelsen til.

Det er Gud, som virker Omvendelsen, virker paa din Vilje, for at faa dig til at ville Omvendelsen.

Du kan i den Sag kun gøre een eneste Ting: staa imod. Men benytter du ikke denne Ret til at staa imod, saa løfter han dig stille ind til sig. Jeg ved godt, hvordan du tænker dig Sagen. Du mener, at det er dig, som skal gøre noget, ja gøre meget. Du skal søge Gud, finde Gud, gribe Kristus, tilegne dig Naaden. Og naar du ikke kan finde Gud eller gribe Kristus, saa bliver du helt fortvivlet.

Min Ven, du har glemt en Ting. Det var ikke det tabte Faar, som skulde opsøge Hyrden. Nej, du ved det jo saa godt. Det var Hyrden, som gik ud i Ørkenen for at opsøge det fortabte Faar. Faaret havde kun een Ting at gøre. Da Hyrden kom, havde det kun at ligge stille, saa Hyrden fik Tag i det.

Hvad gjorde han saa?

Han lagde det paa sine Skuldre og bar det hjem.

Naar du begynder at søge Gud, da har Gud allerede søgt dig, ja, fundet dig. Det bedste Bevis paa, at han har fundet dig, er netop, at du nu ikke kan leve længere i Synden men maa have Fred med Gud og blive et nyt Menneske.

Læg dig nu ned for din Frelser. Sig ham alt, hvordan du har staaet ham imod og foragtet hans Kald.

Da tager han dig og lægger dig ind til sit Hjerte og udsletter alle dine Synder, ja, alle dine Synder.

Saa er du fri for din Skyld og bliver et Guds Barn for Jesu Skyld og ikke paa Grund af noget hos dig selv.

Gør nu dette, min Ven. Tænk ikke blot derpaa, men gør det!

Du siger, at du frygter for Mennesker. Ja, det ved jeg godt. Jeg har selv prøvet det. Men hør nu, du maa ikke bilde dig ind, at du nogensinde kan blive en sand Kristen uden at bære Kristi Vanære. En halv Kristen kan man være uden Forsmædelse. Og her er Valget, som du aldrig kommer forbi.

*

Jesus drager ikke blot dem, som er kommet bort fra ham. Han drager ogsaa sine Venner. Ja, det er vor Redning. Ingen af os vilde være bevaret i Naaden, om ikke han drog vort Hjerte til sig hver Dag.

Gud være lovet for denne Dragelse!

Der er en uhyggelig Tyngdekraft, som hver Dag trækker vort indre Menneske nedad, stille, men sikkert og uimodstaaeligt. Der er kun een Kraft, som kan modvirke denne Tyngdekraft. Og det er Jesu dragende Kraft.

Han drager os hver Dag.

Saa snart vi vaagner om Morgen, siger han: "Gaa ind i dit Kammer!" Og naar du saa er kommet derind, siger han: "Luk din Dør!" Han vil være alene med os. Og naar han er blevet alene med os, begynder han at tale: "Du har en vanskelig og farlig Vej at gaa i Dag, men nu skal jeg give dig noget, som du ikke kan faa af nogen anden. Og saa skal jeg følge dig i Dag."

Og saa drager han vort Hjerte op til sig under Dagens Arbejde og Hvile. Snart sender han et Trøstens Ord, snart et Tugtens Ord, snart et lynende Domsord, naar vi er ved at falde i Søvn. Og saa hænder det, at vi trods al hans milde Dragelse begynder at gro fast i Verden. Da gør han noget naadigt og forfærdeligt. Han tager et fast og smertefuldt Greb i os, og saa rykker han os løs.

Men da gør det saa ondt, at vi skriger himmelhøjt, og vi tigger og beder om at slippe for dette. Men han elsker os saa højt, at han ikke bryder sig om vore Taarer og Skrig. Han fuldfører sin Operation, skønt den gør lige saa ondt i hans Hjerter som i vort.

Men aldrig er han saa øm imod os, som efter en saadan smertefuld Operation.

Du, som er Moder, forstaar det godt; thi du har prøvet lidt af dette med dit lille Barn. Den lille var syg, et slemt Saar maaske. Og naar du skulde rense Saaret, saa skreg den lille og vilde hindre dig deri. Men du maatte rense Saaret. Og med et raskt Greb fik du det i Orden. Men da det var overstaet, gav du den lille alt, hvad dit rige Moderhjerter ejede af Æmhed.

*

"Naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, vil jeg drage alle til mig," siger Jesus.

Det Løfte er ikke opfyldt, før Jesus har draget os op i Himmerig til sig. Og saa drager han os lidt hver Dag indtil vor sidste Dag, vor Dødsdag. Paa den Dag drager han os for sidste Gang - igennem Dødens Mørke helt op til sig!

Du Guds Barn, er du bange for at dø?

Ja, det er du nok. Men hør nu: Han, som naadig hjælper dig Dag for Dag at leve, han skal ogsaa hjælpe dig at dø.

Men bed ham om dette. Han vil give os sine gode Gaver. Men han vil give os dem som Svar paa Bøn. Bed for din Dødsdag. Bed om, at du maa faa en salig Død. Bed om, at du ikke maa vanære Gud med din Død. Bed om, at dine Kære maa staa tilbage ved din Død med et sikkert Haab om, at du er gaaet ind til din Herres Glæde. Bed, som den gamle Grevinde:

"Min Gud, gør dog for Kristi Blod min sidste Afskedstid god!"

Og lever du Dag for Dag i Troen paa din Frelser, saa skal du faa at se: paa Dødens Dag sidder han ved din Side. Da tager han din Haand i sin og siger: "Nu slipper jeg ikke din Haand, før den er kold. Og saa tager jeg din forløste Sjæl med mig hjem til Himmerig."

Tænk, hvad det er for et Privilegium at maatte være en Kristen. At maatte leve med Herren og saa til sidst at maatte dø med Herren!

Og i Dag har jeg den Lykke at maatte indbyde eder alle til den levende Frelser, som døde for os alle.

„O, hvilken Lykke dig at tilhøre,
Tak, Tak, at ogsaa jeg maa være med.
Din gode Gerning du selv fuldføre,
til jeg staar fri og frelst i Evighed."
Amen.

(Afsnit fra "Den skjulte Skat" af Ole Hallesby - Lohse forlag 1936 - Shafan 24-11-12)